

Arrest

nr. 135 754 van 22 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEPOORTERE loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2011 en heeft zich voor de derde keer vluchteling verklaard op 29 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 30 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Qut, provincie Wassit (Zuid-Irak). U zou uit vrees voor uw leven Irak hebben verlaten op 26 oktober 2011 - u zou zijn bedreigd door leden van het Sadr-kantoor die via u uw broer S.(...) A.(...) J.(...) (OV 6.678.135 en CG 10/01279) in handen wilden krijgen - en reisde eveneens naar België waar u op 8 november 2011 een asielaanvraag indiende. Uw echtgenote en kinderen zouden in Irak, bij uw ouders, gebleven zijn.

Op 1 augustus 2012 werd door de commissaris-generaal besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus temeer daar er, bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen en enig tastbaar begin van bewijs, onvoldoende ernstige aanwijzingen voorhanden waren om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast kon de commissaris-generaal eveneens nog vaststellen dat er geen elementen voorhanden waren die, rekening houdend met uw afkomst uit de provincie Wassit in Zuid-Irak, wezen op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze weigeringsbeslissing werd vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd (arrest nr. 96.353 van 31 januari 2013). U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 14 mei 2013 een tweede asielaanvraag in. U bleef in het kader van uw tweede asielaanvraag vasthouden aan uw eerder afgelegde verklaringen en haalde thans nieuwe elementen aan waarmee u meende uw verklaarde vrees in Irak te kunnen aantonen. U verklaarde dat ook uw familie werd bedreigd na uw vertrek uit Irak. In juli 2012 zou "Asa'ib Ahl al-Haq", een terroristische groepering die behoort tot Al Sadr - de organisatie met wie u voor uw vlucht uit Irak reeds problemen kende - een dreigbrief voor u hebben achtergelaten bij uw ouders thuis. Uw familie zou hierop klacht hebben ingediend bij de politie van Al Qut en vervolgens bij uw broer A.(...) zijn ingetrokken. Uw echtgenote en kinderen, die tot dan nog steeds bij uw ouders woonden, zouden na de dreigbrief naar Syrië zijn getrokken waar ze bij haar eigen familie in een buitenwijk van Damascus ging wonen. Na een tweetal weken bij uw broer A.(...) te hebben verbleven zouden uw ouders en uw beide broers, met hun gezin, naar Bagdad zijn verhuisd. Aanvankelijk zou uw familie in Hay Ur gaan wonen zijn. Na ongeveer een maand zou uw familie deze wijk opnieuw verlaten hebben omdat ze te weten kwamen dat het parlementslid Al Zamili, die tevens lid is van de Sadr-organisatie, ook in deze wijk verbleef en er bijgevolg altijd Al Sadr leden in de wijk aanwezig waren. Uw familie zou vervolgens in Hay Binouk gaan wonen zijn. Uw broers, die toen nog altijd in Al Qut tewerkgesteld waren, zouden gepoogd hebben hun overplaatsing naar Bagdad te regelen. Op 14 februari 2013 zouden uw beide broers, toen ze op de terugweg waren van Al Qut naar Bagdad, in hun auto zijn doodgeschoten. Uw familie zou die dag door de politie zijn verwittigd dat hun lichamen waren gevonden in hun auto op 200 meter van de Basmaya-controlepost. Of uw broers daar werden doodgeschoten en om welke reden ze werden doodgeschoten, is u niet duidelijk. U vermoedde dat de dood van uw broers, net als de dreigbrief die uw familie in juli 2012 ontving, verband hield met de voormalige werkzaamheden van uw broer S.(...) bij de politieacademie. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de overlijdensakte op naam van uw broer A.(...), de overlijdensakte op naam van uw broer M.(...), een kleurenprint van een dreigbrief, een gelegaliseerde kopie van het geboortebewijs van uw echtgenote, een bewijs van woonst van uw echtgenote en kinderen in Damascus, een medisch rapport van een Belgische arts met voorstel voor behandeling, dd. 12/4/2013, een verzendingsbewijs van DHL- post verstuurd vanuit Damascus, Syrië en een verzendingsbewijs van Fedex - post verstuurd van Bagdad, Irak. Na het gehoor stelde u de commissaris-generaal nog in het bezit van een kleurenkopie van een document van de politie van Bagdad en van een kleurenkopie van twee bladzijden uit een paspoort. Het CGVS nam hieromtrent op 6 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 2 september 2014. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 29 september 2014 diende u een derde asielverzoek in. U houdt nog steeds vast aan uw eerder verklaarde problemen. U stelt dat uw familie is verhuisd. Meer bepaald wonen uw ouders nu in Bagdad - waar ze omwille van uw verklaarde problemen reeds vier keer zijn verhuisd - en woont uw gezin nu in Damascus, in Syrië, - ook omwille van uw verklaarde problemen. Ook stelt u dat uw mentale toestand verslechtert en dat u een afspraak heeft gemaakt bij de psycholoog. U legt volgende documenten neer: uw paspoort, een inreisverbod voor Syrië en een kopie van een bewijs van woonplaats van uw ouders.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Vooreerst moet in het kader van uw derde asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste en tweede asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor Asa'ib Ahl al-Haq en de Al Sadr groepering (verklaring meervoudige asielaanvraag, punten 15). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw eerste en tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordelingen tot tweemaal toe door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter naar die verklaringen verwijst, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uw verklaringen als zouden uw ouders voor de vierde keer in Bagdad zijn verhuisd en als zou uw gezin in Syrië verblijven omwille van de door u verklaarde problemen (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), vloeien voort uit iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig werd beschouwd.

Betreffende de kopie van een bewijs van woonplaats van uw ouders waarmee u wilt aantonen dat uw ouders verschillende keren in Bagdad moesten verhuizen uit vrees voor hun leven (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), moet worden vastgesteld dat dit document enkel bevestigt dat uw ouders op 21 september 2014 in de Al Dora-wijk in Bagdad wonen (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Dit document bevat echter geen enkele informatie betreffende de reden waarom uw ouders in deze wijk verblijven en kan aldus geenszins uw verklaarde problemen aantonen.

Betreffende uw neergelegd paspoort moet worden vastgesteld dat dit paspoort geen enkele informatie bevat betreffende de door u verklaarde problemen in Irak. Volledigheidshalve moet worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen omtrent dit document tijdens de beroepsprocedure bij de RvV in het kader van uw tweede asielaanvraag en uw verklaringen hieromtrent tijdens uw huidige aanvraag. Meer bepaald stelt u tijdens de beroepsprocedure van uw tweede asielverzoek dat de kopie van twee pagina's van een paspoort dat u toen voor het CGVS neerlegde, afkomstig zijn van het paspoort van uw echtgenote en niet van u (arrest RvV, p. 6). Nu legt u echter het volledig paspoort neer, waar onder andere deze twee pagina's in vermeld staan. Hieruit blijkt dat het uw paspoort is en niet dat van uw echtgenote. Betreffende het inreisverbod voor Syrië dat u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat hierin vermeld wordt dat dit document oproept om u te arresteren en uit te leveren aan de gevangenis in Aleppo omdat u werd beschuldigd van valsheid in geschrifte (verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Echter, aangezien u de Iraakse nationaliteit bezit, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Irak en niet ten aanzien van Syrië. Bijgevolg bevat dit document geen informatie die de door u verklaarde problemen in Irak, uw land van herkomst, kan aantonen. In verband met uw verklaring dat uw mentale toestand verslechtert en dat u een afspraak heeft gemaakt bij de psycholoog (verklaring meervoudige aanvraag, punt 19), moet vooreerst worden vastgesteld dat u geenszins verduidelijkt op welke manier dit verband houdt met uw verklaarde vrees jegens Irak. Bovendien betreft het een blote bewering die u niet objectief heeft kunnen staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en

IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Wassit te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, kan worden geconcludeerd dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3, artikel 48/4, en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 j° artikel 13 EVRM, artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, vraagt verzoeker de als bijlage bij zijn verzoekschrift toegevoegde nieuwe documenten te onderzoeken. Hij geeft aan dat deze documenten nog niet eerder aan verwerende partij werden voorgelegd omdat ze betrekking hebben op feiten die zich na de indiening van het derde asielverzoek hebben voorgedaan. Het betreft een dreigbrief, met ingesloten kogel, gedateerd 27 oktober 2014, foto's van het bezoek van de politie na het ontvangen van de dreigbrief en van bedreigende graffiti op de deur van het huis, en een bewijs van huisvesting in Bagdad. Verzoeker verklaart dat op 27 oktober 2014 rond 21u een buurman van de familie aanklopte met de boodschap dat er iets op de deur stond geschreven. Verzoekers broer J. vond toen de dreigbrief met een kogel in. Op de deur stond volgens verzoeker geschreven 'Ga weg, verraders'. Verzoeker verklaart verder dat zijn broer J. en zus A. naar het dichtstbijzijnde politiebureau zijn gegaan. Een agent is rond 22u30 naar het huis gekomen. Hij zei aan de familie dat de politie hen niet kon beschermen en gaf hen zijn privénummer voor het geval er nog iets zou voorvallen. Diezelfde nacht heeft de ganse familie het huis verlaten en is ze naar het huis van een verwant in Al Mansour gegaan. De volgende dag is de hele familie naar Turkije gereisd en bevinden ze zich momenteel in Ankara. Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) en de artikelen 3 en 13 EVRM die een gedegen onderzoek verplichten van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging.

Ten tweede stelt verzoeker dat verwerende partij ook op basis van de actuele veiligheidssituatie in zijn herkomstregio zijn nieuwe asielaanvraag in overweging had moeten nemen. Hij vervolgt dat de door verwerende partij gebruikte COI Focus reeds dateert van 21 maart 2014 en gezien de volatiele situatie in Irak intussen achterhaald is. Verzoeker verwijst voorts naar het UNHCR rapport "UNHCR position on returns to Iraq" van oktober 2014, naar het Nederlands 'Ambtsbericht veiligheidssituatie in Irak' van september 2014 en naar het reisadvies voor Irak van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken d.d. 25 september 2014 en stelt dat de veiligheidssituatie ook in Zuid-Irak ernstig verslechterd is. Zo roept UNHCR sinds 27 oktober 2014 op om niemand nog terug te sturen naar Irak tot duidelijke verbeteringen in de veiligheids- en mensenrechtensituatie kunnen vastgesteld worden. De UNHCR stelt volgens verzoeker voorts dat alle delen van het land door de voortdurende crisis getroffen worden, ook het zuiden. Bovendien, zo geeft verzoeker aan, stelt verwerende partij zelf in de bestreden beslissing dat de terreuraanslagen die in de provincie Wassit plaatsvinden doorgaans gesitueerd zijn in de stad Kut, precies de stad waarvan verzoeker afkomstig is. Verzoeker benadrukt nog dat de Zwitserse asielinstanties subsidiaire bescherming toekennen aan inwoners uit Zuid-Irak en verwijst hiertoe naar de COI Focus Irak, *De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak*, 21 maart 2014, p. 33.

Ten derde geeft verzoeker aan dat verwerende partij ook op basis van de beperkte toegankelijkheid van zijn herkomstregio de huidige asielaanvraag in overweging diende te nemen. Verzoeker verwijst

hiervoor naar de informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken en leidt hieruit af dat een veilige toegang tot zijn herkomstregio niet gegarandeerd is.

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ter staving van huidige asielaanvraag de volgende documenten bij: foto's van een dreigbrief, met ingesloten kogel, gedateerd 27 oktober 2014, foto's van het bezoek van de politie na het ontvangen van de dreigbrief en van bedreigende graffiti op de deur van het huis, een bewijs van huisvesting in Bagdad, het rapport "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van 27 oktober 2014 en het ambtsbericht "*Veiligheidssituatie in Irak*" van 19 september 2014 afkomstig van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.2.2. Bij aangetekende brief d.d. 2 december 2014 brengt verzoeker volgende originele documenten bij: de dreigbrief, vergezeld van een beëdigde vertaling, foto's van het bezoek van de politie en het bewijs van huisvesting in Bagdad, samen met een beëdigde vertaling.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A van de Conventie van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name zijn vrees voor Asa'ib Ahl al-Haq en de Al Sadr groepering (verklaring meervoudige asielaanvraag, punten 15).

In het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd bij 's Raads arrest nr. 96 353 van 31 januari 2013 geoordeeld dat aan deze problemen en deze vrees geen geloof kan worden gehecht, en dit ten gevolge van diverse vaagheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen en strijdigheden in zijn eigen verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer. In voormeld arrest werd als volgt geoordeeld: "(...) 2.7. De asielaanvraag van verzoeker werd niet aannemelijk bevonden omdat: (i) verzoeker vaag blijft over de bedreigingen aan het adres van zijn broer; verzoeker weet niet hoeveel keer zijn broer werd aangesproken door leden van het kantoor van Sadr in Qut, hij weet ook niet of zijn broer iets anders is overkomen, verzoeker heeft hier niet naar geïnformeerd bij zijn broer dit terwijl hij in

contact staat met hem en zij beiden hetzelfde hebben meegemaakt; (ii) het onlogisch is dat men verzoeker meer dan een jaar na het vertrek van zijn broer plots zou viseren; (iii) het verwonderlijk is dat enkel verzoeker werd aangesproken en niet de rest van de familie; (iv) zijn verklaringen over de situatie van zijn broer Jafaar niet overeenstemmen met de verklaringen van zijn broer Sadeq; (v) het onlogisch is dat er al een waarschuwing gegeven wordt alvorens de termijn om zijn broer binnen te leveren verstreken is en dat ze nadien niets meer van zich lieten horen, er is ook niemand meer naar verzoeker komen vragen zodat er geen enkele aanwijzing is dat ze hem nog zouden viseren; (vi) het opmerkelijk is dat verzoeker zijn vrouw en kinderen achterlaat bij zijn ouders dit terwijl hij ook vreesde voor hun veiligheid; (vii) hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt; (viii) het feit dat zijn broer erkend werd als vluchteling niets afdoet aan voorgaande appreciatie; (ix) de veiligheidssituatie in Wassit, Zuid-Irak niet van die aard is dat er een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict; (x) de door verzoeker voorgelegde documenten geen uitspraak doen over zijn vluchtmotieven maar enkel zijn identiteit, afkomst en samenstelling van zijn gezin bevestigen.

2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk waarom de asielaanvraag van verzoeker niet kan leiden tot een positieve beslissing. Waar verzoeker meent dat zijn relaas wordt bevestigd door het relaas van zijn broer, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Verzoeker, die verklaarde geïsoleerd te worden omwille van zijn broer, dient dit zelf hard te maken door het afleggen van aannemelijke verklaringen, waartoe hij evenwel in gebreke is gebleven. Het volstaat aldus niet om te verwijzen naar de erkenning van zijn broer als vluchteling teneinde zelf de vluchtelingenstatus op te eisen. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van zijn aanvraag in beginsel bij verzoeker rust. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

2.9. Van verzoeker wordt voorts niet verwacht dat hij kennis heeft van wat zijn gehele familie overkomt. Evenwel, wanneer hij geïsoleerd wordt omwille van zijn broer en hij onderworpen wordt aan dezelfde feiten als zijn broer, mag van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich omtrent de gebeurtenissen die de zaak van zijn broer kenmerken, terdege informeert, te meer daar hij zelf verklaarde nog steeds in contact te staan met zijn broer. De vaststelling evenwel dat verzoeker dit nagelaten heeft en daardoor een gebrekkige kennis vertoont omtrent deze gebeurtenissen, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het betreffen bovendien geen details, maar wezenlijke aspecten van het relaas waarvan verwacht mag worden dat verzoeker hiervan kennis heeft.

2.10. De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de onaannemelijkheid van verzoekers relaas. In die zin is de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met zijn broer wel degelijk relevant in de beoordeling van het gehele relaas. Zoals reeds eerder gesteld, mag van verzoeker verwacht worden dat – wanneer hij geïsoleerd wordt omwille van zijn broer en om die reden ook de ingrijpende beslissing neemt om zijn land van herkomst te verlaten – hij gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn asielrelaas. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker stelde dat zijn broer Jafaar niet werd lastig gevallen terwijl zijn broer Sadeq verklaarde dat deze wel werd lastig gevallen. Immers blijkt uit het gehoorverslag van Sadeq dat Jafaar werd aangesproken door drie mannen op de markt die zeiden dat Sadeq naar het bureau moest gaan en verder dat Jafaar hem vertelde dat drie mannen bij hen thuis waren langs geweest en zowel naar Sadeq als Jafaar vroegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS Sadeq, stuk 11, p. 13). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij stelde met zijn andere broers gepraat te hebben over het feit dat hijzelf benaderd werd door mannen die naar Sadeq vroegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 15). De Raad acht het dan ook geenszins aannemelijk dat op dergelijk ogenblik Jafaar niet zou gezegd hebben dat hij in het verleden ook benaderd is geweest. De vaststelling dat verzoeker stelt dat zijn andere broers niet benaderd werden (gehoorverslag CGVS, p. 15) druist in tegen de verklaringen van Sadeq en doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. De Raad ziet voorts geenszins in hoe deze discrepantie door tijdsverloop kan uitgelegd worden. Immers, de vraag of ook Jafaar werd lastig gevallen, is dermate fundamenteel dat geacht mag worden dat deze in het geheugen van de asielzoeker gegrift staat. Verzoekers betoog dat hij niet weet of Jafaar ook werd lastig gevallen, druist voorts regelrecht in tegen zijn uitdrukkelijke verklaring tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij stelde dat zijn broers niet werden lastiggevallen (p. 15). (...)” Inzake de tweede asielaanvraag van verzoeker heeft de Raad in zijn arrest nr. 128 512 van 2 september 2014 besloten dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen het de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen en vrees niet kunnen herstellen.

2.5.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn paspoort, een inreisverbod voor Syrië en een kopie van een bewijs van woonplaats van zijn ouders.

2.5.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.4. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Vooreerst moet in het kader van uw derde asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste en tweede asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor Asa'ib Ahl al-Haq en de Al Sadr groepering (verklaring meervoudige asielaanvraag, punten 15). Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw eerste en tweede aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordelingen tot tweemaal toe door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter naar die verklaringen verwijst, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw verklaringen als zouden uw ouders voor de vierde keer in Bagdad zijn verhuisd en als zou uw gezin in Syrië verblijven omwille van de door u verklaarde problemen (verklaring meervoudige aanvraag, punt 15), vloeien voort uit iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig werd beschouwd.”*

Verzoeker betwist niet dat hij in zijn derde asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die voortvloeien uit iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig werd beschouwd en voert evenmin enig verweer die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de door hem bijgebrachte stukken, zijnde zijn paspoort, een inreisverbod voor Syrië en een kopie van een bewijs van woonplaats van zijn ouders, weerleggen. In de mate verzoeker onder verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) en de artikelen 3 en 13 EVRM, aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal *in casu* een gedegen en nauwkeurig onderzoek gevoerd heeft naar de elementen die verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag heeft

aangebracht. Verzoeker toont met een loutere verwijzing naar voormelde artikelen het tegendeel niet aan. Verzoeker brengt evenwel nieuwe, originele documenten bij (zijnde een dreigbrief, foto's van het bezoek van de politie en het bewijs van huisvesting in Bagdad) ter staving van zijn huidige asielaanvraag, doch de Raad merkt op dat, in zoverre verzoeker tracht voor te houden dat deze documenten verband houden met de door hem reeds eerder aangehaalde problemen met een terroristische groepering die behoort tot al Sadr, deze problemen reeds in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Wat betreft de foto's wijst de Raad er bovendien op dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien niet kan worden vastgesteld wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Inzake het bewijs van huisvesting in Bagdad merkt de Raad op dat dit document, net zoals het bewijs van woonplaats dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd, enkel bevestigt dat zijn vader A.J. op 23 oktober 2014 in de Al Doura-wijk in Bagdad woont. Dit document bevat echter geen enkele informatie betreffende de reden waarom zijn ouders in deze wijk verblijven en kan aldus geenszins zijn verklaarde problemen aantonen. Wat betreft de dreigbrief, stelt de Raad voorts vast dat dit document door eender wie kan zijn opgesteld. Aangezien uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers relaas in het kader van zijn vorige twee asielaanvragen over het geheel genomen als ongeloofwaardig werden beschouwd en gelet op de vaststelling dat verzoekers bijkomende verklaringen in zijn huidige asielaanvraag louter in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan de Raad bezwaarlijk verzoekers aangevoerde problemen als bewezen beschouwen enkel op basis van een document dat door eender wie kan zijn opgesteld. Hetzelfde dient gezegd te worden over verzoekers bewering dat zijn ganse familie na het ontvangen van deze dreigbrief het huis hebben verlaten en naar Turkije zijn gereisd. Dergelijke blote bewering neemt de Raad niet aan.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

In casu werd terecht gesteld dat er voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Wassit gelegen in Zuid-Irak, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zo oordeelde de commissaris-generaal: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied,*

waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Wassit te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet."

Waar verzoeker meent dat de COI Focus Irak waarop het Commissariaat-generaal zich baseert voor haar oordeel, dateert van 21 maart 2014 en gezien de volatiele situatie in Irak, reeds achterhaald is, wijst de Raad er vooreerst op dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert en die reeds aanwezig is in het administratief dossier, geenszins dateert van maart 2014, doch dat de COI Focus "Irak- De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dateert van 25 juli 2014 en de COI Focus "Irak- Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer" van juni 2014.

Betreffende verzoekers verwijzing naar het rapport van het UNHCR "UNHCR position on Returns to Iraq" van oktober 2014, waarin gevraagd wordt om een algemene stop van gedwongen verwijderingen, verduidelijkt de Raad vooreerst dat uit de door verzoeker geciteerde passage (punt 27) blijkt dat deze vraag om Iraakse staatsburgers niet naar hun land van herkomst gedwongen terug te sturen, hoofdzakelijk kadert in het licht van het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern hervestigingsalternatief. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat het UNHCR het niet gepast vindt voor de staten om personen uit Irak internationale bescherming te ontzeggen op basis van een binnenlandse vlucht of een hervestigingsalternatief. In casu is er echter helemaal geen sprake van een intern hervestigingsalternatief, waardoor deze verwijzing dan ook niet dienstig is. Bovendien wijst de Raad er samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen op dat in punt 15 van het advies van het UNHCR het volgende staat te lezen: "The current conflict is largely concentrated in the central and northern governorates of Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel. Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods, and has seen an upsurge in sectarian violence. The security situation in the Kurdistan Region remains relatively stable, with security forces remaining on high alert and imposing tightened security to prevent IS and associated groups from staging attacks. Armed clashes also occur between Kurdish forces and ISIS and associated armed groups on the borders of the Kurdistan Region as the latter had also advanced into areas previously controlled by the Kurdish forces. The southern governorates also continue to see security incidents, including in the form of car bomb attacks, as well

as targeted killings/kidnappings and sectarian reprisal attacks against individuals, including members of political parties, religious and tribal figures, government employees, and professionals.” (vrije vertaling: Het huidige conflict is hoofdzakelijk geconcentreerd in de centrale en noordelijke provincies Al Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk en Babel. Bagdad blijkt het centrum van frequente aanvallen, vaak, maar niet exclusief, gericht tegen sjiiitische buurten en waar een heropleving is van het sektarisch geweld. De veiligheidssituatie in de KRG is relatief stabiel met veiligheidsdiensten die alert blijven voor IS aanvallen. Er zijn gewapende confrontaties tussen Koerdische strijders en ISIS of aanverwante gewapende groepen aan de grens van de KRG. In de zuidelijke provincies zijn er eveneens veiligheidsincidenten, waaronder bomauto's, gerichte moorden, kidnappings en sektarische aanvallen tegen individuen.) Hieruit kan worden afgeleid dat het advies de COI Focussen m.b.t. Zuid-Irak aldus niet tegensprekt. Zowel uit voormeld rapport van het UNHCR als uit de COI Focussen, vervat in het administratief dossier (*“Irak-De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak”* d.d. 25 juli 2014 en *“Irak-Bereikbaarheid via intern luchtverkeer”* d.d. 11 juni 2014) en de COI Focus *“Irak-Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Centraal en Zuid-Irak”*, d.d. mei 2014, gevoegd bij de verweernota, blijkt immers genoegzaam dat er in het Zuiden geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het blijkt immers dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna bleven gespaard van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot kleinschalige terreuraanslagen, dewelke luidens de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie niet als een “binnenlands gewapend conflict” kan worden beschouwd.

Waar verzoeker nog wijst op het feit dat uit het aangehaald *“Ambtsbericht veiligheidssituatie in Irak”* van september 2014, blijkt dat de situatie in Zuid-Irak aanzienlijk verslechterd zou zijn, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal geenszins het offensief van en de incidenten met IS(IS) ontkent, doch dat hij gezien de hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het door verzoeker aangehaalde *“Ambtsbericht veiligheidssituatie in Irak”* kan geenszins een andere conclusie hieromtrent afgeleid worden.

Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, benadrukt de Raad dat een dergelijk reisadvies slechts is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De verwijzing naar het desbetreffende reisadvies is bijgevolg niet dienstig.

In zoverre kan gesteld worden dat de Zwitserse asielinstanties de subsidiaire bescherming toekennen aan inwoners uit Zuid-Irak, merkt de Raad op dat het tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort van de asielinstanties van het desbetreffend land om, met inachtneming van de internationale regelgeving, zijn eigen binnenlandse aangelegenheden te voeren, waaronder ook het vreemdelingenbeleid.

Waar verzoeker nog wijst op de beperkte toegankelijkheid van zijn herkomstregio en zich hiervoor baseert op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, herhaalt de Raad vooreerst dat een dergelijk reisadvies slechts is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van verzoekers land van herkomst, doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De verwijzing naar het desbetreffende reisadvies is bijgevolg niet dienstig. Voorts verwijst de Raad samen met verweerder in zijn nota met opmerkingen naar de hierboven aangehaalde COI Focussen *“Irak-Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht – Centraal en Zuid-Irak”* van mei 2014 en de COI Focus *“Irak- Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer”* van juni 2014, waaruit wel degelijk blijkt dat verzoeker over een veilige toegang tot zijn herkomstregio beschikt. Namelijk, uit de analyse van Cedoca blijkt dat het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet minder intens is en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is

navenant lager. Het weggennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheidscampagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn. Verzoeker heeft in onderhavig verzoekschrift geen concrete elementen, noch overtuigende informatie aangehaald die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoonst dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS